Tandvärk.

(Efter ungerskan).

(Forts. från förra numret).

— Jag....jag....stammade jag, jag önskar att....få bli klippt.

Och redan blixtrade saxen i hårartistens. nand, och innan tio minuter förflutit, lågo mina underbara kastaniebruna lockar, mitt hufvuds prydnad, min hutrus stolthet, i dammet på frisersalongens golf. Min tand värkte ursinnigt, men jag log stilla för mig själf, emedan det lyckats mig så väl att öfverlista hårfrisören.

Då jag, kal som en pudel i juli, lämnade butiken, förargade jag mig väldeligen öfver min slughet, ty jag var nu allt fortfarande behäftad med de vansinnigaste tandsmärtor. En promenad i den friska morgonluften lindrade icke mina kval. På en aflägsen gata upptäckte jag i en hårfrisörs skyltfönster ett af utdragna tänder konstrikt sammansatt landskapsvapen. Jag förstod den i mosaisk utförda vinken af ödet och inträdde i barberarebutiken.

— Var god och tag plats, min herre! Ett ögonblick bara! Ä strax färdig.

Figaro hade just en annan herre under behandling och — o Gud !— han drog just ut en tand. Och hur drog han ut den! Fyra gånger, fem gånger satte han in tången, tog stöd med knäet mot offret, ryckte och skakade uppåt, åt höger, åt vänster — barberaren svettades som ett ångbad, patienten jämrade sig och stönade, tills ändtligen, ändtligen tången visade sig i triumferande svängningar öfver de kämpandes hufvuden jämte den tretaggade tanden.

— Det var ett hårdt stycke arbete, ropade barberaren och andades ut. Det gjorde väl ondt?

— Jo, alldeles fasligt, jämrade sig patienten. Och jag trodde, jag trodde ni hade fått tag i en galen tand.

— En galen tand, svarade barberaren lugnt. Det är inte omöjligt. Spola nu munnen ren, så kommer nog i alla fall den rätta ut.

Därmed vände han sig till mig.

— Hvarmed kan jag vara till tjänst?

Det hjälpte inte att försköna saken. Visserligen finns det människor, hvilka äro tillräckligt stora hjältar för att icke vackla i ett dylikt fall. Mucius Scevola med sin antika karaktärsstyrka skulle säkert hafva ropat med fast stämma:

— Figaro, var god och dra ut den tredje tanden till höger i nedre käken.

Men jag är ingen romare, ingen Scevola, och jag fattade därför blixtsnabbt ett räddande beslut.

— Tag af mig skägget.

Fem minuter därefter hade jag intet skägg mer. Det vackraste jag ägde föll under barberarens sax. Min hustrus stolthet och glädje var borta, men tanden hade jag kvar, och den var elak nog att under skäggklippningen på ett särdeles häftigt sätt göra väsen af sig.

Därpå ilade jag hem. I dörren trädde Helen, mina barns moder, mot mig.

—Hvad önskar ni? for hon ut barskt mot mig.

— Helen, sade jag. Hon såg noga på mig och slog ihop händerna.

— Store Gudå Hvar har du ditt skägg? Hvar äro dina härliga lockar?

— Hos hårfrisören!

—Och tanden?

— Tanden sitter kvar i munnen. Smärtor har jag nog, men inte mod tillräckligt att anförtro mitt bensystem åt en barberare.

Helen såg tämligen föraktligt på mig och sade:

— Du, en man! något som antagligen i den moderna världen af uppåtsträfvande feminism måste betyda en svår förolämpning. Men då den mest rasande pina grasserar i ens tand, är man likgiltig för alla förolämpningar.

— Så gå då till en tandläkare, menade Helen hånfullt.

— Tala inte med mig om en tandläkare, ropade jag afvärjande. Jag är varnad och öfverlämnar mig åt dem endast som lik . För resten ....sannerligen tycker jag inte....värken släpper efter. Kanske äro gudarne tillfredsställde med offret af mina lockar och ha förbarmande med mig samt skänka efter resten.

Men efter ett par timmar tog pinan till med ny häftighet. Det var rent af så man vore färdig att krypa i sjön.

— Försök med kloroformdropparne, ropade min hustru förargad. De stå där till höger i glasskåpet.

Jag hämtade den lilla flaskan med den hälsobringande vätskan och började gnida tanden och kinden. Redan efter några ögonblick syntes smärtan lindras. Efter en half timme förnyade jag kuren, och jag droppade så länge in i den anfrätta tanden, tills det inte fanns en droppe kvar i flaskan. Och slutligen hjälpte det verkligen. Smärtan var hämmad, tänderna i munnen sutto stilla och fredligt på sina vanliga platser utan att göra ondt, utan att rycka och borra. Och då de under tiden blifvit kväll och jag i alla fall var något trött af dagens ledsamheter och kval, lade jag mig till sängs och sof....o, hvilket välbehag efter den oroliga natten! Jag sof härligt, utan drömmar ända till ljusa morgonen.

Med strålande min kom jag till kaffebordet. Då ropade min hustru:

— Man, vet du inte, hvar Augustas ögondroppar stå? I går voro de här i glasskåpet.

— De stå väl kvar där.

— Det är märkvärdigt. Kloroformdropparna finnas kvar här, men inte ögondropparna. Hvar i alla dar....

— Hvad säger du? Kloroformdropparna?

Jag gick till glasskpet, och mycket riktigt, där stod flaskan med kloroformen, full och orörd.

— Och ögondropparna? frågade jag. Jag skyndade genast till sängkammaren, och sannerligen, där stod den andra flaskan med min lilla dotters ögondroppar på nattduksbordet, och nu var saken klar: Jag hade botat mina tänder med ögondroppar.

Lika godt! Det hjälpte, och därmed nog Hvad angå mig läkarevetenskapens hemliga irrvägar. Kanske hade kloroformdropparna inte alls varit till någon nytta. Hvem vet?

Men om, hvilket Gud förbjuda, jag än en gång skulle få tandvärk, så går jag strax till ögonläkaren.

En gammal flicka.

Från ryskan. — Af **L. Neludowa.**

Den grå, ojämna ansiktshyn, de vissna dragen och sänkta, färglösa och trötta ögonen — hvad gömmer sig under dem i ett kvinnoansikte?

Jag har ofta gjort mig denna fråga, och jag ville veta: är det ett själens drama, hvilket förtär hennes inre, eller motsatsen — bristen på ett drama, lifvet själft?

Hela hennes lif har runnit bort som vattnet mellan fingrarna, utan drama, sorgligt och enformigt, icke lämnande något bakom sig, icke ens minnet.

Hon var föreståndarska i en af statens läroanstalter för barn. Under hennes uppsikt stodo ett dussin fader- och moderlösa småttingar, hvilka voro påfallande lika hvarandra , med bleka ansikten, grå blusar och hvita förkläden.

Enligt uråldrig sed hade de fader- och moderlösa barnen fått sig inprägladt att kalla sin föreståndarinna för "mor".

Barnen lydde. Den ömma benämningen "Mamma" hade för dem ingen särskild betydelse. Förhållandena i anstalten, det enda, som de kände till, lämnade intet tillfälle för dem att känna någonting vid nämnandet af detta namn. Benämningen af leksaker, hästar, hundar och dylikt framkallade hos dem en bestämdare och säkerligen äfven angenämare föreställning.

Helt annorlunda verkade denna benämning dock på henne, till hvilken den otaliga gånger om dagen riktades omedvetet af barnaläppar. Hon kunde på länge icke vänja sig vid att svara på den samma. Den gamla ogifta damens känslighet kunde icke förlika sig med det moderskap, som helt oväntadt påtvangs henne. Det höghvälfda, hårdt snörda bröstet höjde sig ytterligare vid denna förolämpning. Dagligen — år ut, år in — bidade hennes själ den sanna, lefvande moderkänslan, den lycka, som föregår och efterföljer den samma, och hon ville icke underkasta sig att nödgas öfvergifva det förlorade hoppet.

Barnen i de grå blusarne framträdde i hennes lif, nästan i samma ögonblick hon själf från elev upphöjdes till lärarinna och öfvergick från en stor läroanstalt till en annan, där hon kom att stanna. Människorna i hennes omgifning kallade det på sitt språk för "en utmärkt plats". Hon visste, att många afundades henne den, hon visste dock äfven, att på andra sidan af de hvita murarne af denna väldiga läroanstalt, i staden bortom den samma, försiggick ett annat, för henne obekant lif, som var intressant och fullt af omväxling. Djärfva, beslutsamma, unga och sköna kvinnor, om hvilka hon läst i böcker, togo där af lifvet det som de behöfde: glädje, nöjen, män och deras kärlek. Hur kunde och fingo de allt detta, och hvarför fick icke hon det?

Dessa frågor uppstodo dagligen för henne i det kalla rummet med de hvitstrukna, kala väggarne och kronans möbler. Ännu mera ansatte de henne, då hon lämnade huset för att företaga promenader.

På sina lediga dagar kunde hon lugnt spatsera ensam utan att känna bakom sig den långa raden af enformigt lika barnhattar och de hvita förklädena. Aldrig kände hon sig lyckligare än de dagar, då hon måste göra obligatoriska promenader. Barnen drumlade omkull, lade sig framför de förbivandrande på gatan och hindrade dem.

En sommarafton gick hon att spatsera och vände likasom alltid tillbaka på den bestämda tiden.

Liksom hos en ung dam betäckte en het, flammande rodnad hennes bleka ansikte. De skälfvande läpparne krusades af ett leende. I rösten hörde man vaknande, afbrutna, sällsamt ljudande toner. Hon gick upp och ned i rummet och släppte icke de blommor, som hon fört med sig. Hon luktade beständigt på dem. Alltid tigande och tillbakadragen talade hon nu samt sökte deltagande hos sin gamla amma, sin medhjälparinna, hvilken biträdde henne under skötseln af de små. Amman- var en helt liten varelse, tyst som en råtta, hvilken arbetar i sitt bo. I hennes hufvud uppstego aldrig djärfva drömmar om någon möjlig förändring, om ett annat lif än det, som hon lefvat år ut och år in, som en råtta i sitt hål. De små af ett evigt syende och stoppande matta ögonen blickade uppmärksamt och bekymradt på sin matmoders rörelser. På den lifliga berättelsen gaf hon ett lugnt, denna gång något förvirradt svar.

— Det är underbart! Ett komisk fall. Det lönar sig nästan icke att berätta det, fortsatte föreståndersk an.

— Hvarför inte? Nyss skrattade ni ännu åt det. Åkte ni bort på en visit?

— Nej, jag var ute och promenerade. Jag gick....

Och återigen krusade ett lyckligt leende hennes läppar vid minnet af händelsen. Van vid pedagogiska anmärkningar, blef den torra stämman mjuk och öm.

— Alltså, du förstår.... jag gick och promenerade. Aftonen var underskön....jag köpte blommor....jag gick försänkt i tankar, och så mötte jag plötsligt en....gatumånglare. Det var en vanlig sådan med ett antal äpplen på ett bräde. Jag gick förbi, och hans bräde stod marken på trottoaren. Jag måtte vid förbigående hafva hakat fast oförsiktigt med min klädning. Äpplena strödde ut och rullade omkring på trottoaren.

Förskräckelse, nästan fasa afspeglade sig i åhörarinnans ögon.

— Min Herre och Gud! Hvad säger ni? Det var fasligt ! Och han, handlanden....blef han ond?

— Jag själf tänkte: han blir nog ond och börjar gräla. I vanliga fall äro de grofva och obildade, de där handlarne. Men tänk dig, den här stannade, såg efter mig, log och sade: "Oroa er inte. Om en så'n där vacker slinka skulle strö ut alla mina äpplen, hade det ingenting att betyda." Hvad säger du om det? Han lyfte sitt bräde, vinkade med handen och gick vidare. "En vacker slinka," sade han. I alla händelser var han drucken. Annat är icke möjligt. Hur vågade han? Hvad angick det honom? Det är ett underbart ord, löjligt, bondskt, inte sannt? Hvad mente han med det?

— Det vet jag inte. I alla händelser ingenting annat än att ni behagat honom.

— Också det....behagat. Hvilken fräckhet! Jag går, tänker på ingenting och så plötsligt.... Om en så vacker slinka....

Återigen upprepades hela historien från början till slut med nya lyckliga tonfall, med en illa spelad ovilja öfver den djärfva anmärkningen. Kinderna brunno, ögonen blixtrade i upphetsad glans. Under en minut tycktes det osköna, icke längre unga ansiktet skönt. Den lilla råttan hörde uppmärksamt på, suckade känslofullt, afgaf sitt omdöme och försvann i sitt hål.

I det stora rummet inträdde skymning.

Ingen fanns här, tystnad rådde rundt omkring. Hon ville tala, men hon hade ingen att tala med.

Med förströdda blickar öfverskådade hon rummet, satte sig i hörnet på en stol, tryckte händerna mot hvarandra och sänkte hufvudet.

Hon ville nästan sluta ögonen, tänkte på något särskildt ljust, klart, som rörde henne. Det fanns dock ingenting, på hvilket hon kunde tänka. Allt det förflutna var som belagdt med samma färg. Framför henne var allt dystert ....det fanns ingenting.

Hon tänkte på ett favoritpoem, i hvilket en segerrik kämpe framhölls.

Han....den djärfve, förhärligade....Hvad allt tänkte hon inte på i sina drömmar om hjälten, om denne "Han", då hon i sin hvita kappa satt i institutets klass och läste detta poem! Och nu....

sikte.

Rodnad öfvergöt plötsligt hela hennes an-

— Om en så vacker slinka....

I korridoren, hvilken liknade en ingång till katakomberna, ringde klockan till aftonvard.

Hon for upp, ordnade sitt hår och trädde ut ur rummet.

Denna dag voro barnen förvånade och ganska förtjusta efter aftonvarden. Den stränga gamla fröken, som de kallade "moder", återvände till dem i klassrummet med blommor i händerna. Hon ställde den lilla blombuketten på bordet och bad barnen gå fram till det samma.

Hon berättade ingenting för dem. Men hvar och en af dem fick lof att lukta på blommorna, och under det hon lyfte upp en af de på golfvet lekande små, tryckte hon blygt barnets lilla hufvud till sitt bröst.

MISSMOD.

En bild ur lifvet af **"Carol".**

Brännande falla julisolens strålar öfver den vida slätten, luften skälfver af hetta, och vinden som ojämt stryker fram ifrån väster är torr och kväfvande. Ej en droppe regn har fallit på många veckor och all fuktighet är försvunnen ur den hårdnade, söndersprucknа marken. En dyster grå slöja af damm höljer det tynande växtlifvet och människor och djur äro slagna af en tung, förslöande dåsighet. Öde och trist ligger näjden, enformig och öfvergifven.—

Men ute på den stora herrgårdens vidsträckta trädesjord röra sig en rad mänskliga gestalter i träget id. Den korta middagshvilan är nyss ändad, starka,, seniga armar föra spadarne med förnyad ihärdighet genom den styfva leran, och snörräta diken växa djupa och långa under deras mödor. Men det frestar på en dag som denna. Svetten flyter i strömmar öfver de arbetandes brynta anleten och lägger sig tung och klibbig öfver dessas halfnakna kroppar, musklerna vilja domna, pulsarne bulta och hufvud och nacke bränner som af eld i solgasset. De äro dock härdade och vanda, dessa män. Från barnaår har arbete och vedermöda varit deras skola, och stundens ve är blott ett naturligt led i den kedja af lidanden, hvartill deras tillvaro danats. Med jämnmod bära de sin vånda. Den grofva handens tag slappas icke och inget fåfängt knot halkar öfver torra läppar. Jämt och regelbundet skrider arbetet, utan afbrott trampa tunga fötter i den sega arfven, medan minuterna långsamt svinna, och det heta strålflödet med oförminskad kraft glöder öfver böjda, svidande ryggar.

Men när det flyter ungdomsblod i ådrorna, när hjärtat sväller af lust och själen ännu ej förintas i årens hopplösa kamp, då komma dock stundom underliga tankar och drifva sitt narrspel i den jäktade trälens håg. När oket ligger som tyngst på skuldrorna, när lemmarne själfva af dödströtthet och ansträngningarne varda outhärdliga, då komma de tumlande ur sina gömslen. Då tissla och tassla de utan ro, fresta, locka och mana, och medan handen omedvetet gör sitt värf, medan spaden rasslar och plogen ristar sin fåra, sjunga de med eggande makt sina upprorssånger i beklämdt sinne.

Bland arbetarne därute på åkern är en man om några och tjugu år. Hans kropp är spensligare och mera vek än de andras, men liksom deras stämplad af tunga mödors prägel. Sedan han som blott en halfvuxen pojke kom i herrgårdens tjänst, har han ödat sina muskler kraft på dess tegar, och snart skönjbara äro spåren af ett sträfsamt och fattigt lif. Något inbunden till sin natur går han nu tyst och sluten bland de öfriga, samt hör med likgiltighet de enstaka och tröga ord, som då och då växlas mellan dem. — När blodet brusar feberhett genom ådrorna, när gommen är förtorkad och blicken skum af mattighet, då är ingen mening med enfaldigt prat om fadda ting; då jagar förtviflans missmod genom bultande hufvud, och man känner blott en oändlig leda vid allt.

Mörka tankar, fåfänga och dåraktiga tankar upptaga den unge, där han går lutad i sin sträfvan. Hela hans tillvaros armhet har kommit öfver honom — hur dyster den varit från begynnelsen, hur ängslande mörk den ock syntes för framtiden. Allt sedan den glädjelösa barndomen i ett utfattigt hem, hade han släpat och trälat på detta sätt under ändlöst långa arbetsdagar, för att vinna de fattiga styfrar, som skulle räcka till en brönkant och några smulor sofvel åt honom själf och hustrun med de två barnen därhemma. Ty den gången han fick fast stattjänst vid den stora och präktiga gården, hade han ju nästan sett hoppfullt in i lifvet, och i ungdomligt öfvermod gått åstad och gift sig med henne, han sedan länge hållit kär, samt var sålunda ej ensam i eländet. Hade ej detta varit, att han hade andras väl att sörja för, skulle det väl funnits råd. Då skulle han ej behöft slita sig fördärfvad i denna fördömda jord, ty han var ju ej äldre än han kunde brutit sig in på en annan bana, där drägligare lifsvilkor bjödos. Men nu var han bunden, fjättrad till händer och fötter med lika oslitliga bojor, som någonsin någon lifegen bar. Han var i skuld hos patronen, i skuld hos handelsmannen, och hvarje rubbning i det dägliga arbetet betydde svält och nöd. Såsom han gått här år igenom, frusit och farit illa under vintrarne för dåliga kläders skull, svettats och våndats under somrarne i timmar som aldrig togo slut, så skulle det ock förblifva allt framgent. Den dag som nu var och dess pina, skulle väl ha en ända; men i morgon skulle det varda likadant och sedan dag efter dag, så långt han kunde se framåt i tiden. När han omsider finge släpa sig hemåt i den sena kvällningen, så dödstrött och uppgifven, att han knappt förmådde äta sitt tarfliga mål, skulle nätt och jämt ögonen hinna slutas i en dvallik sömn, innan han med våld måste slita sig därur och med den uppgående solen börja kampen på nytt. Och när veckan var slut och hvilans dag ändtligen kom, då kände man sig oförmögen till allt; då ville man blott sofva, sofva, och den svann bort som en dröm, glädjetom och trist äfven den. — Detta var lifvet som skulle lefvas, ohyggligt att tänka på. Det var ingen tröst att veta, att tusende hade vandrat den vägen, och att det ej var värre för honom än otaliga andra; det födde i alla fall förskräckelse i den själ, som längtade och trängtade efter en äfven den minsta smula af ljus och glädje i tillvaron.

Men det gafs ju intet val! Utan förskoning skulle han drifvas framåt på de tunga fjätens väg. Hans rygg skulle böjas under bördorna, lemmarna styfna under ålderdomens krämpor, men aldrig skulle det bli bättre, förr sämre. Det skulle nog bli flera munnar att mätta, flera varelser att draga försorg om, och han komma allt djupare in i fattigdomens vederstygglighet. Kanske skulle han en dag förunnas, att få besitta något af de gamla torpen, men betydde väl det någon ljusning? Väntade honom icke samma tröstlösa äflan äfven då, och var icke fattighuset lika mycket det dystra mål, där han skulle komma, då hans kropps must var förrunnen! Jo, idel mörker alltjämt, ej en gnista af hopp — var det icke nog för att bringa en stackare som han till förtviflans brant, och bereda rum åt allehanda underliga ingifvelser i hans hjärna!

Hvad tjänade det egentligen till att han längre gick här i brännande solhetta och led helvetiska kval? Hvad båtade det att trampa och trampa på denna spade och bryta och bända i denna usla lera, hvarför skulle han flämta under ansträngningar, som dock voro fåfänga? Hellre än att vara ett ömkligt lastdjur, som viljelöst lät sig kufvas till tålamod, borde han kasta sitt verktyg långt bort, och fly från alltsamman, eller söka sin befrielse i döden, så godt först som sist. Förvisso var han i sin rätt, om han trotsade det grymma, orättvisa ödet, ty hvad hade han väl förbrutit för att förtjäna sin hårda lott, hvilken oförlåtlig synd lades honom till last, eftersom han skulle vara utestängd från allt som gaf lifvet något värde. Ja hvad hade de gjort, han och dessa stackare som voro med här i fördömelsen, hvarför voro

Fritt till lidande kvinnor.

Till alla kvinnor, som besväras af underlifslidande, sänder jag medicin fritt för tio dagars behandling af en enkel husakur som kan genomgås utan anlitande af läkare. Medicinen är billig och tillförlitlig för alla olika slag af lifmoderlidande. Den har botat mig. Svara på svenska. Mrs. H. W. Pretter, Dept. 99 Detroit, Mich.

GULD UR OCH RING FRITT!

Äkta guldplätterad ur med amerikanskt verk, garanterad korrekt, liknar äkta guld-ur med 25 års garanti; också en guldplätterad ring med gnistrande juvel; fritt till den, som säljer 24 juvelartiklar för 10c stycket. När de äro sålda, sänd $2.40, och ur och ring sändes af oss. Skrif i dag till:

COLUMBIA NOVELTY CO.
Dept. 380. East Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud-för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofast skyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihetsman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tulgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.